

Jeg er havren. Jeg har bjælder på
mer end tyve, tror jeg, på hvert strå.
Bonden kalder dem for mine fold.
Gud velsigne ham, den bondeknold:

Jeg blev sået, mens glade lærker
sang
over grønne banker dagen lang.
Humlen brumled dybt sin melodi,
og et tryllesløjt gled ind deri.

Viben sløj om brak og pløjemand
og slog kryds for både plov og spand.
Kryds slog også bonden over mig
for at gi' mig helse med på vej.

ons i dug jeg groede fod for fod,
groede sangen sammen med min rod.
Den, som ydmyg lægger øret til,
hører lærkens triller i mit spil.

Det kan kolde hjærner ej forstå,
jeg er lærkesangen på et strå.
Livets rytme døbt i sommerdrø,
mer end gumlekost for øg og sø.

Senden vinden, ol han har mig kjær.
Derfor kan han aldri lø mig væk,
smyger sig med hvilsken til mig ind
nu ved højre, nu ved venstre kind.

Når han puster på min gule top,
må jeg vugge med ham ned og op,
indtil alle mine bjælder går,
som når gyldne hamre sammen slår.

Juniregnet gjorde myg min muld,
junisolen gav mig af sit guld,
sundhet rusler mig i top og skaff.
Det er derfra plagen har sin kraft.

Jeg er ven med dug og grødevejr,
ven med landets lyse begetrøser,
ven med al den danske sød, som gror
øst for hav som vest for sund og fjord.

Jeg får solens sidste lange blink,
før jeg dukker ned bag gullig brink,
og når aftenklokken ringer fred,
står jeg på min tå og ringler med.

Jeg skal ringle barnet til dets seng,
ringle tågen op af sump og eng,
ringle freden over hjemmet ind,
ringle bønnen frem i fromme sind.

Jeg er Havren. Mine bjælder går
over lyse vange år for år.
Ringler om, hvor sang og klovne gror
herligt sammen på den danske jord.